

Támba Renátó

Akvárium

Tizenkét éves lehettem. Anya málnajoghurtot hozott a szobába, mostohaapám meg a konyhában vedelt. Ettük a szobában a málnajoghurtot és a gépen a Resident Evil ment demo-módban. Hullottak a zombik. A sűrű joghurt-darabok meg az ölembe. Meg egyszer anya feje, mert röhögtünk a zombikon, ahogyan botladoznak, mint valami részegek. És anya feje egyszer csak a nevetéstől az ölembe huppant. Ott is maradt aztán egy ideig. A mennyország pár órára a hasamba költözött akkor, este pedig úgy süllyedtem álmaimba, mintha csak súlytalan lettem volna. Másnap reggel penészes szájjal keltem föl ágyamból, s szobámban körbe-körbe járkálva kerestem azt a könnyű érzést, ami tegnap még a mellkasom alatt lubickolt. Azóta is teszek néha ilyen tétova köröket a szobában, pedig már elmúlt elég sok év, anyám pedig már rég a föld alatt sírdogál egymagában, eperjoghurtot eszegetve. Szerintem a joysticktól sem vált meg. Talán most is a kezében van, és úgy irányítja a dolgokat a képernyőn. A joystickot nagyon szerette. Ha itt lenne, most is együtt játszhatnánk a gépen. De nincs itt. Ehelyett csak egy ismeretlen, sovány nő ül mellettem a díványon, hideg keze fázós combomon nyugszik. Körmeim vörös lakk, kezében keresztrejtvény. Alig szól hozzám. Ha mégis, ajkain olyan idegen minden szó, mintha csak egy másik bolygóról érkeznének hozzám. Nem érdekli őt az sem, hogy már három napja a gép előtt ülök és kinyírom a fél várost. Nyilván azt sem veszi észre, hogy belülről még mindig ugyanaz a kisgyerek vezérel engem, aki sok-sok évvel ezelőtt anyával játszott player 2 módban, hosszú délutánokon keresztül. Valójában nem tudok magamról semmi mást ezen kívül. Enni, lélegezni sem tudok rendszeren egyedül. Csak azért van ez a nő mellettem, hogy látszólag a felszínen maradjak. Pedig már régen megfulladtam a múlt tisztítatlan akváriumvizében.

Az ex-bajnok

Tegnap mérlegen kétszázhusz kilót nyomott. Beltartama, mondta, kétszer nagyobb, mint a világűr. Belefér Tokió, London meg Párizs. Eszem, faszom megáll, mondom, hiszen te olyan nagy vagy, hogy beléd még New York is beléd fér. Meg az ó-egyiptomi történelem. Hát belé minden, mondja, a beleit a napóleoni história köré csavarja, ha kell, egyben kiszarja Kleopátrát meg Antoniust, egymásba gubancolódva, aztán újból megeszi, ahogyan a Mars-szelet papírokat. Hát, csodállak barátom, mondom, csodállak, hogy ennyi történetet megbírsz enni, így már nem is várom, hogy császár legyek meg úrhajós, mert akkor engem is egyben le akarsz majd nyelni.

Hát, le, bizony, mert ő nagyravagyó. Ő majd lenyeli az összes miniszterelnököt meg diktátort. És akkor majd ő lesz helyükbe az összes. Őneki fog imádkozni majd minden pórnép, hogy Nagyhasú Gyilkos, így meg úgy, kegyelmezz nekünk, adj amnesziát, fogadd örökbe a gyermekünket, csak minket ne küldj Norilszkba. Meg ilyeneket mondanak majd neki. Kis bérgyilkos japcsikat, szamuráj idiotákat bérel majd fel városai terrorban tartásához, hogy megfenyegezzék a pórnépet, s hogy mutassák, itt bizony a Haspók uralma folyik, s az önt el trágyaléjével minden fő- és mellékutcat. A száj meg be van fogva, különben nyazsgem és game over.

Hát igen, ha valaki olyan sokat eszik, mint ő, képes elönteni beltartamával az egész föld nevű kibaszott bolygót. Ő nevezhetett volna a tavalyi olimpiára is, meg a tavaly előttire, ha fel tudna ebből a nagy karosszékből állni, de sajnos, már nagyon régóta nem tud. Sőt, egyre csak nagyobb és nagyobb karosszéket kell csinálni, mert már a tavalyiból, de az ideiből is kinőtt. A faszba, a faszba. Ez lesz, ha az ember egyre és egyre hatalmasabb, a végén már a világ összes nővérkéje sem lesz elég őhozzá. Persze, azokat is megenné ő egy kisujjára tekerve, ha úgy volna kedve. De valójában nincsen már őneki kedve semmihez. Neki már még szarni sincs kedve, de az megy magától. Párizst, toronyórát láncostul, Michael Jackson, meg ilyeneket szarik, attól függően, hogy éppen az előző két percben mit álmódott.

Meg tavalyi, tavalyelőtti és az előtti álmokat szarik. Terveket, melyekhez már nincsen menetjegye, hiába ragasztgatnak még mellkasára mindenféle béreleteket. Neki már valójában nincs itt maradása, tudja, ő már csak a felszínen van, meg néha összehord ilyen marhaságokat, mint az előbb. Fene ette volna meg az ő minden vágyakozását, ő már

csak ilyen egyperces zsarnoki terveket tud eregetni a szájából, amelyeket még szinte ki se gondolt, s már ömlik is irdatlanul, mint az istenverése. Tudja ő, gonosz gondolatok ezek, de hát ez van.

Ez van, meg az önérzetéből még valami fospermetnyi maradvány. De nem soká leköszön ő már, csak az a baj, hogy már több, mint tíz éve tart ez a nemsoká. Pedig ő már rég nem bajnok. Azoknak az időknél lóttek, akárcsak Zámbo Jimmynek. Valamikor még király volt ő is a maga sportágában, de most már csak egy zombi. Egy halott. Egy senki. Tudja ő, tudja ő. Én meg vigasztalom, hogy faszikám, azért akkoriban megérted a pénzed. Meg megéred még most is. Na, rajta, még egy falatot. Még egyet, legalább a kedvemért. Meg az emlékek kedvéért. Na, ne mondd, hogy nem kérsz. Na, végre... De a sztaniolt is edd meg...

Puros Leonidasz

Ballada

Egy szép napon az angyal, a költő és a néma
a háromszögű bárasztalt körbeülték,
ám végül nem volt közös téma;
csak várták, a kávéjuk meddig hűl még –
magát nézte az angyal, a költő és a néma.
Az angyal tüzet kért, piros Westet szívott.
Amíg füstkarikákat fújt unottan az égbe,
ellenőrizte: „senki se hívott;
Isten talán egyszer észrevesz majd végre” –
így hitte az angyal, aki piros Westet szívott.
A költő hátranézett, fülét megvakarta,
egy nőt látott. „Azt, ki nyomorból út várat,
ha rálép is, megvédi a karma;
mit is veszíthetek, hisz a társaság várhat” –
így mérlegelt a költő, míg fülét megvakarta.
A néma ujjal dobolt, és az ínyét rágta.
Tudta: hiába itt szólni: a költő megírja;
ha dolga nincs, az angyal megváltja;
„Nagy kegy! A terhemet meg aztán egyik se bírja” –
dobolta a néma, és az ínyét összerágta.
Alkonyodott. Az angyal, a költő és a néma
a bárasztalt többé körbe már nem ülték,
hisz úgyszincs soha semmi közös téma;
a kávéjuk az asztalon mindig ott hűl még –
kintről lesi az angyal, a költő és a néma.